

מי הוא מי במשפחת קיסר

אשר קיסר, בן 16. הבכור במשפחת קיסר. אשי לומד בישיבה הקטנה שבקרבת הבית וגם ישן בזה, אבל בכל זאת מצליח להשתתף בהרפתקאות העוברות על המשפחה.

ברכה קיסר, בת 13. לא קל להיות הבת הגדולה במשפחה גדולה שכזו, במיוחד כשחמש האחיות שבאות אחריך מפרסמות כל כך והן קטנות ממך רק בשנתיים! אבל ברכה בדרך-כלל מצליחה בהחלט לעמוד במשימה הזו, ולרוב גם בחייה. התחביבים שלה הם: קריאה, טפוח העציצים (ביוחד עם אמא) וציור.

רבקה קיסר, בת 11. הגדולה בחמישיה והמנהיגה הבלתי-מכתרת שלהן, שמנסה לא פעם גם לשלט בהן. נגנית גיטרה מכשרת בעלת קול של זמיר.

זהבה קיסר, בת 11. גם עם אחד-עשר אחים ואחיות, מצליחה זהבה להשיג את שלה. ילדה מרשימה, זו שנבחרת תמיד לתפקידים ראשיים בהצגות, בדרך-כלל בעלת אפי נוח, אבל לפעמים יכולה להיות עקשנית מאוד. תחביביה הם: ציור, תפירה ורקמה.

דינה קיסר, בת 11. דינה היא אחראית, כשם שאחותה זהבה "מעופפת". היא שונאת אי-צדק ועומדת בכל מריבה לצדם של החלשים. תחביביה: קריאה ורקוד.

תקוה קיסר, בת 11. תקוה עוברת בעין אחת ובעלת ראיה חלשה מאוד בשונה, ובכל זאת היא עצמאית ביותר. היא אינה רואה כלל בחושך, ולמרות זאת, אינה מוכנה להשתמש במקל הנחיה לעוורים. היא חכמה

וּפְקֻחִית מָאֵד, וְקוֹרֵאת סְפָרִים הַמְדַּפְסִים בְּשִׁטַּת בְּרִיל. בְּחִבְרַת זָרִים
הִיא בִּישָׁנִית וּסְגוּרָה, אֲבָל בְּבֵית, כָּלֶם מְצַפִּים לַעֲצוֹת שְׁלָה וְלַעֲדוּד שֶׁהִיא
יודעת לַתֵּת. תִּקְוָה כּוֹתֶבֶת שִׁירִים בְּזִמְנָה הַפְּנוּי.

יוֹכֶבֶד קִיסָר, בֵּת 11. יוֹכִי הִיא הַצְעִירָה בַּחֲמִישִׁיָּה, וְכֵלָה כְּדוֹר מָרָץ
וּפְעִילוֹת. הִיא תָּמִיד מוֹכֵנָה לְכָל הַרְפָּתָקָה, מְהִירָה לְכַעַס אֵף גַּם מְהִירָה
לְהִתְרַצוֹת. אוֹהֶבֶת תַּעֲלוּלִים בְּכָל לֵבָה, אֵף מִמַּעֲטָת לַחֲשֹׁב עַל הַתּוֹצְאוֹת,
עַד שֶׁהִיא שְׁקוּעָה בָּהֶן עַד צוּאָר. תַּחֲבִיבָיָה מְשִׁתָּנִּים מְדִי חֹדֶשׁ בַּחֲדָשׁוֹ.

מוֹיִשִּׁי קִיסָר, בֶּן 9. הוּא הַגָּאוֹן שֶׁל הַמְשֻׁפָּחָה. אָבָא גָּאָה בּוֹ, וְאִמָּא
מְשִׁתַּדֶּלֶת לְהִתְמוֹדֵד אִתּוֹ. בְּמַצַּב הָרוּחַ הַמִּתְאַיִם, הוּא מְסַגֵּל לְשֹׁנָן מֵאוֹת
מְשָׁנִיּוֹת בְּעַל-פֶּה, וְכִשְׁאִין לוֹ חֶשֶׁק, הוּא מְסַגֵּל לְהַכְשִׁיל בַּמִּבְחָן הַפְּשׁוּט
בְּיוֹתֵר בַּחֲשָׁבוֹן. מוֹיִשִּׁי אוֹסֵף מְטִבְעוֹת וּמִמָּחָה בְּכָל עֵנָן טְכָנִי.

חֲזָקִי קִיסָר, בֶּן 8. יֵלֵד עֲלִיז וְחִיכּוֹן, אֵינוֹ מִתְעַנֵּין בְּמִיחָד בְּלִמּוּדִים, אֲבָל
הוּא טוֹב לֵב כָּל כָּךְ, שֶׁאַפְלוֹ הַמּוֹרִים אֵינָם יְכוּלִים שְׁלֹא לֶאֱהָב אוֹתוֹ. אֵין
כְּמוֹהוּ בַּמְשֻׁחָקִי "שְׁבוּיִים".

דִּן (דָּנִי) קִיסָר, בֶּן 5. מֵתוֹק מְדַבֵּשׁ, יֵלְדוֹן עֲצָמָאִי וּבַעַל בְּטָחוֹן עֲצָמִי, שְׁלֹא
כָּל כָּךְ אֲכַפֶּת לוֹ מָה אַחֲרִים אוֹמְרִים עָלָיו.

שָׂרָה'לָה קִיסָר, בֵּת 3. פְּעוּטָנֶת חֲמוּדָנֶת עִם נְטִיָּה מְסַכֶּנֶת לְלַכֵּת לְאִבּוֹד.

רַחֵל אֶהוּבָה (אֶהוּבִי) קִיסָר, בֵּת 9 חֲדָשִׁים. תֵּינִיקָת שְׂמִנְמָנֶת, שְׁכַשְׁמָה בֶּן
הִיא – אֶהוּבָה עַל כָּלֶם וּמְחִיכֶת כָּל הַזָּמָן, וְלֹא פֶּלֶא – הִרִי יֵשׁ לָהּ אֶרְבָּעָה
אֲבוֹת וְשִׁבְעַת אִמָּהוֹת (מְלֵבֵד אָבָא וְאִמָּא)!

פֶּרֶק ראשון "אֵיפֹה אָמָא?"

"נִרְאָה לִי שֶׁהוֹעֵדָה הָאֲחֵרוֹנָה אֵלֶיהָ הֵייתִי רוֹצָה לְהִצְטָרֵף הִיא וְעַדֹת תְּפִירָה!" הִכְרִיזָה יוֹכִי תוֹךְ כְּדִי שֶׁהִיא נִכְנָסֶת הַבֵּיתָה בְּעִזְזָתָהּ שֶׁל הָרוּחַ הַגְּבִית הָעֶזָה שֶׁל סוּף אֶדָר. הִיא שָׁמְטָה אֶת יִלְקוּטָהּ עַל הָרִצְפָּה וְהִסִּיטָה אֶת שַׁעֲרָה הַשְּׁחֹר וְהִקְצֹר מֵעֵינֶיהָ הַחוּמוֹת מִלְאוֹת הַהִבְעָה.

"גַּם אֲנִי!" תַּמְךְ בָּהּ מוֹיֶשִׁי מִמְקוֹמוֹ לֵיד שֶׁלֶחַן הַמְטָבָח.

כָּל שְׁאָר בָּנוֹת חֲמִישִׁית קִיסָר נִכְנְסוּ פָּנִימָה אַחֲרֵי יוֹכִי, מְדַבְּרוֹת בְּלֶן בָּעֵת וּבַעֲוֹנָה אַחַת.

"אִם אַתְּ לֹא אוֹהֶבֶת לַתֶּפֶר, זֶה לֹא אוֹמֵר שֶׁהוֹעֵדָה הַזֶּה לֹא שׁוֹה," אָמְרָה דִּינָה בְּרָצִינוֹת.

"לֹא הִתְפֹּנְנִיתִי לְהִגִּיד שְׂזָה לֹא שׁוֹה," הִשְׁמִיעָה יוֹכִי קוֹל מְחָאָה.

"יוֹכִי," קִרְאָה רִבְקָה, זֶה שֶׁנִּזְלָדָה רֵאשׁוֹנָה מִבֵּין בָּנוֹת הַחֲמִישִׁיָּה, "כִּמְעַט מְעַדְתִּי עַל הַיִּלְקוּט שֶׁלָּךְ!"

"סְלִיחָה, הַמִּפְקָדֶת!" חִיכָה יוֹכִי אֶל אַחוּתָהּ, הִרִימָה אֶת יִלְקוּטָהּ וּמָהָרָה בִּמְעֻלָּה הַמְדַּרְגוֹת.

"הרי את יודעת שהילקוט של יוכי תמיד כאן," אמרה תקנה ונתנה באחותה מבט ידעני מאחורי הזוגיות העבות של משקפיה. "עדיף להתרגל לעשות עקוף מסביב לשלחן."

"רעיון. בפעם הבאה בעזרת השם," נאנחה רבקה. היא שלבה את ידיה ופנתה אל זהבה: "אני דוקא כן מעניינת לשמע עוד על ועדת התפירה, על אף שיש מי שאינם מעניינים." היא נעצה מבט במוישי, שישב ופשוט נהנה מחלופי הדברים.

"גם אני!" חזקה דינה את דבריה של רבקה, "לשמע אני כן רוצה, על אף שלתפר ממש – לא," הוסיפה במהירות. הפנות הביטו בזהבה בצפיה. זהבה התישבה ליד השלחן במטבח בהרגשת חשיבות גדולה, החליקה את שערה החלק ממילא, סדרה את שרוולי חלצתה במקומם וכחפחה בגרונה.

"הנהלת בית יעקב בלומטאון החליטה להקים ועדת תפירה. בועדה חברות בנות שמתעניינות ומכשרות בעצוב ובתפירה, כך שבהכנות למסבות השונות בבית הספר, במקום לקנות תלבושות או לשלם לתופרות שיתפרו אותן בעבורנו, תוכלנה בנות הועדה, בהדרכת מורה ממחית כמובן, לעשות את העבודה בעצמן. הועדה תפעל במשך כל השנה, והפנות החברות בה ילמדו לשפר את היכולות שלהן, יעשירו זו את זו ברעיונות ויעבדו ביחד על פרויקטים שונים."

"עצום!" העיר מוישי.

"אף לא אחד שאל אותך!" התפעסה זהבה.

"באמת, מוישי," חזקה דינה את דבריה, "אתה לא מסגל לשמע משהו בלי לומר את ההערות הטפשיות שלך?"

"הוא רק אמר 'עצום'," העירה תקנה בשקט, "הוא לא התכוון ללעג." "אוי," התנצלה זהבה, "סליחה."

"סְלִיחָה, מוֹיֶשֶׁי, הַצְטָרֶכָה גַם דִּינָה לְהַתְנַצְלוֹת.

"סוֹלַח, אָמַר מוֹיֶשֶׁי בְּעֲלִיזוֹת, "הַמְשִׁיכִי נָא."

"וּבִכְן, הַמְשִׁיכָה זָהָבָה, "אָמַר שֶׁל אֱלִישֶׁבַע גְּרִינְשֵׁטִין הִיא תוֹפֶרֶת וּמַעֲצָבֶת אֶפְנָה מְקֻצָּעִית; הִיא תִּהְיֶה הַיּוֹעֲצָת שֶׁל הַוַּעֲדָה שְׁלָנוּ וּתְלַמֵּד אוֹתָנוּ כָּל מִינֵי נוֹשְׂאִים חֲשׂוּבִים פֶּעַם בְּחֹדֶשׁ. הַמּוֹרָה חֲנִי פָּרַל תִּהְיֶה הַמְדְּרִיכָה הַקְּבוּעָה שְׁלָנוּ וּתְנַהֵל אֶת הַפְּרוֹיֶקְטִים שְׁעָלֵיהֶם נַעֲבֹד. פְּרִיזִי גִלְאָס מִכְתָּה ח' נִבְחָרָה לְיוֹשֶׁבֶת רֹאשׁ הַוַּעֲדָה, וּמִי לְדַעְתְּכֶם נִבְחָרָה לְסֻגָּנִית שְׁלָה?"

"נִחְמָה אוֹרְנֶשֶׁטִין?" נָסָה מוֹיֶשֶׁי לִנְחֹשׁ.

"הוֹי, מוֹיֶשֶׁי!" רָטְנָה זָהָבָה וְנִרְאָתָה כְּמוֹ מִי שֶׁהוֹצִיאוּ לוֹ אֶת הָרוּחַ מִן הַמִּפְרָשִׁים. "אֵיפֹה אָמַר?" הִיא שָׁאַלָה פְּתָאוּם שֶׁלֹּא מִן הָעֵנָן. "יֵצְאָה לְאִיפֹה שְׁהוּא, עֲדָכֵן אוֹתָהּ מוֹיֶשֶׁי, "הִיא הִשְׁאִירָה פֶּתֶק שֶׁתֵּאָחֵר קֶצֶת." מוֹיֶשֶׁי נֹפֵף לַעֲבֹר אַחֲיוֹתָיו בִּפְסֶת נִיר. רִבְקָה חֲטָפָה אוֹתָהּ מִיָּדוֹ. כָּל בָּנוֹת הַחֲמִישִׁיָּה הִתְקַהֲלוּ סְבִיבָה לְקֹרֵא מַה כָּתוּב בָּהּ.

יְלָדִים יְקָרִים,

בְּרוּכִים הַבָּאִים! צַר לִי שְׁאִינֶנִּי נִמְצָאת לְקַבֵּל אֶת פְּנִיכֶם. אֲנִי בִּפְגִישָׁה וְאַתָּאֲחֵר מְעֻט. אֶהוּבִי וְשֶׁרָה'לָה נִמְצָאוֹת אֶצְלֵי הַדּוֹחָה פְּרִידָה. אִם לֹא אֲחֹזֵר עַד חֲמִשׁ, לָכוּ בְּבִקְשָׁה לְקַחַת אוֹתָן מִשָּׁם. דְּנִי נִמְצָא אֶצְלֵי בְּרוּכִי אֶרְלֶנְגֶּר. אֲחִיו שֶׁל בְּרוּכִי יָלוּ אוֹתוֹ הַבִּיתָה. בִּתְנוּר יֵשׁ תְּבִנִית שֶׁל עוֹף עִם תְּפוּחֵי אֲדָמָה. צְרִיד לְהַדְלִיק אוֹתוֹ בְּשַׁעַה 5:15 בָּחֹם שֶׁל 250 מַעְלוֹת. עֲשׂוּ אֶת תְּפִקִּידֵיכֶם הָרְגִילִים. בַּעֲ"ה אֲחֹזֵר הַבִּיתָה בְּמַהֲרָה הָאֶפְשָׁרִית.

בְּאַהֲבָה,

אָמַר

"הוי," קראָה זָהבָה באַכזָבָה, "כָּל כּוֹף רָצִיתִי לִסְפֹּר לָהּ שְׁנֵי חֲרָתִי לִסְגָּנִית יוֹשֶׁבֶת רֹאשׁ וְעַדֶּת תִּפְרִירָה וְתִלְבוּשׁוֹת!"

"מָה?" הִתְלַהֲבָה תִּקְוָה, "סְגָנִית יוֹשֶׁבֶת הָרֹאשׁ? מִזֵּל טוֹב!"

"גַּם אֲנִי רָצִיתִי לִסְפֹּר לָהּ מִשָּׁהוּ," אָמַר מוֹיֶשֶׁי.

"מַעֲנִין לָאֵן הִלְכָּה," הִרְהִירָה תִּקְוָה בְּקוֹל.

"לִפְגִּישָׁה, לִפְגִּישָׁה, לִפְגִּישָׁה," זָמְרָה יוֹכִי בַּעֲלִיצוֹת, "כּוֹף כְּתוּב בִּפְתָק."

"הִיא סִימָה בְּדִיוֹק לְאַיֵר אֶת הַסֵּפֶר עַל סְכוּת, " הִזְכִּירָה דִּינָה, "אוֹלֵי זֶה קְשׁוּר?"

"אוֹלֵי מְדַבֵּר בִּפְרוֹזִיקֻט חֲדָשׁ?" נִסְתָּה רִבְקָה לִנְחֹשׁ.

"כִּנְרָאָה," אָמְרָה תִּקְוָה, אָבֵל הִרְגִּישָׁה בְּתוֹכָהּ מַעֲיִן אִי נוֹחוֹת. אִמָּא נִעְדָּרָה מִן הַבֵּית דֵּי הִרְבֵּה בְּתִקְוָפָה הָאַחֲרוֹנָה. זֶה לֹא מִתְאַיִם לָהּ! הִיא הִתְנַעֲרָה מִהִרְהוּרֶיהָ וְהִקְשִׁיבָה לְזָהָבָה, שֶׁהִיָּתָה בְּאַמְצַע מִשְׁפָּט.

"... וְאֲנִי בְּטוֹחָה שְׁאַצְלִיחַ לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדוֹת יְפוֹת," כּוֹף זָהָבָה. הִיא הִתְבוֹנְנָה בְּאַחִיוּתֶיהָ בַּעֲיֵן בְּקִרְתִּית. "רַק לְהִלְבִּישׁ אֶת הַמְשֻׁפָּחָה שֶׁלָנוּ זֶה פְּרוֹזִיקֻט בִּפְנֵי עֲצָמוֹ."

"לָמָּה אֶת מִתְכַּוֶּנֶת?" שְׁאַלָה יוֹכִי בְּהִתְמַמּוּת.

"הִבִּיטוּ בַּעֲצָמְכֶם. רִבְקָה, הַחֲצֵאִית הַזֹּאת כָּבֵד מִזְמַן יִצְאָה מִהָאֶפְנֶה, וְאִין סְכוּי שְׁאִי פַעַם תַּחֲזֹר. חֲלָצְתָהּ שֶׁל יוֹכִי קְרוּעָה, וְהַבְּגָדִים שֶׁל דִּינָה בְּצַבָּעִים כָּל כּוֹף דְּהוּיִים תַּמִּיד. וְתִיקִי, אֶת חִיָּבֶת לֵהִיּוֹת תַּמִּיד שְׁמֶרְנִית כָּל כּוֹף?" מוֹיֶשֶׁי נָחַר בְּבוֹז.

"וְאַתָּה," פָּנְתָה אֵלָיו זָהָבָה, "הַמְכַנְסִים הָאֵלֶּה הָיוּ וְדַאי שֶׁל אֲשִׁי!" זָהָבָה הִתְכַּוְּנָה לִבֵּן הַבְּכוֹר בְּמִשְׁפַּחַת קִיסָר, אֲשִׁי, הַמְבַּגֵּר מִמוֹיֶשֶׁי בְּשִׁבְעַ שָׁנִים וְלוּמִד בִּישִׁיבָה בְּנִי-יִזְרָק.

"וּמָה אִם כֵּן?" הִתְגַּוְּן מוֹיֶשֶׁי.

זָהָבָה שָׁלְבָה אֶת זְרוּעוֹתֶיהָ וּבִחְרָה לֹא לֹמֵר דָּבָר. בְּדִיוֹק אֶז נִכְנָסָה בְּרָכָה, הַגְדוּלָה בְּבִנוֹת מְשַׁפַּחַת קִיסָר. זָהָבָה פָּנְתָה אֵלֶיהָ:
 "וְאַתָּה יְכוּלָה בְּהַחֲלִיט לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ עִם הַשָּׁעַר שְׁלָף." הִיא הִצְבִּיעָה עַל רֹאשָׁהּ שֶׁל אַחוּתָה.

"מָה?" בְּרָכָה נִרְאָתָה מְבִלְבֶּלֶת, "הוּא נִרְאָה כִּךְ בְּגִלְל הָרוּחַ."
 "עֲזֹבִי, בְּרָכָה," הִרְגִּיעָה אוֹתָהּ דִּינָה, "זָהָבָה נִמְצְאָת בְּאִמְצָע הִרְצָאָה עַל הַנוֹשֵׂא הַקְּרוֹב בִּיּוֹתֵר לְלִבָּהּ."

"אָה, אִם כִּךְ זֶה קָשׁוּר לְוַעֲדַת הַתְּפִירָה וְהַתְּלַבּוּשׁוֹת," הִבִּינָה בְּרָכָה דָּבָר מִתּוֹךְ דָּבָר. "פְּרִיזֵי סִפְרָה לִי עַל כִּךְ בְּדֶרֶךְ הַבִּיטָה. הִיא מְאֹד שְׁמִיחָה שְׂאֵת הַסְּגִנִּית שְׁלָה. מִזֵּל טוֹב, זָהָבָה."
 "תוֹדָה." זָהָבָה נִרְאָתָה מְרָצָה. "טוֹב לְשִׁמֵּעַ שֵׁישׁ בְּמִשְׁפַּחַת קִיסָר לְפָחוֹת אַחַת עִם טַעַם טוֹב."

"בְּאִמְתָּ, זָהָבָה..." הִתְחִילָה רְבִקָּה.
 "נִרְאָה לִי שֶׁהִגִּיעַ הַזְּמַן לְהִתְחִיל לְהַכִּין אֶת אֲרוּחַת הָעֶרֶב," קָטְעָה אוֹתָהּ תִּקְוָה בְּאִמְצָע דְּבָרֶיהָ.
 "אֵיפֹה אִמָּא?" שְׁאַלָה בְּרָכָה.

"יִצְאָה." מוֹיִשֵׁי הוֹשִׁיט אֵלֶיהָ אֶת הַפֶּתֶק. כָּל שְׁאָר בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה הִלְכוּ לַעֲסוֹקֵיהֶם הַחֲשׂוּבִים.

זָהָבָה נִגְשָׁה לְהַכִּין אֶת הַסֵּלֶט. תוֹךְ כַּדֵּי שְׁטִיפַת עַלִי הַחֲסָלֶט מִהַחֹל, הִיא הִתְבּוֹנְנָה בִּיפֵי צִבְעִם. הִירְקָרֶק הָזֶה כָּל כִּךְ מִיַּחַד. אֲבָל הַצִּבֵּעַ הָזֶה יִהְיֶה לֶחֶם רַק גִּינְגִּיּוֹת, הַחֲלִיטָה.

זָהָבָה הִיָּתָה שְׁקוּעָה בְּמַחְשְׁבוֹתֶיהָ. לֹא הִיָּתִי צְרִיכָה לְהִתְנַפֵּל עַל בְּרָכָה מִיד בְּשִׁנְיָה שְׁנִכְנָסָה הַבִּיטָה, גָּעְרָה בְּעִצְמָהּ. זָהָבָה לֹא תִמְיֵד הַסִּתְדָּרָה עִם אַחוּתָה הַגְּדוּלָה, אוּלָם אָהָבָה וְהַעֲרִיכָה אוֹתָהּ עַד מְאֹד. הִיא הִיָּתָה רוֹצָה לְהִיּוֹת תִּלְמִידָה טוֹבָה כְּמוֹ בְּרָכָה. זָהָבָה רָאָתָה וַיִּדְעָה כְּמָה קוֹשֶׁה

לאחותה הגדולה שפנות החמישיה, קרי זהבה וארבע אחיותיה, נמצאות תמיד באור הזרקורים. האמת היא שברכה בהחלט הייתה אישיות בפני עצמה. היא חכמה, בעלת חוש הומור ואחראית מאד. זהבה עקמה את אפה. ובכל זאת, הלואי שהייתה מסרקות את שערה אחרת.

רבקה חלפה ליד זהבה מבלי לומר מלה. אולי גם אליה לא הייתי צריכה לדבר כך, הודתה זהבה על האמת בינה לבין עצמה. משום שהיא הגדולה מבין בנות החמישיה, נראה לה שהיא האחראית עלינו. היא מנהיגה אמתית ומצלחת, אבל למה היא כזו שתלטנית? אני חיבת, בלי נדר, להפטר מהחצאית הנוראית הזו שלה ויהי מה.

"את צריכה עזרה עם הסלט?"

זהבה קפצה במקומה. "תקנה! לא שמעתי שהגעתי!"

"כנראה אני שקטה כמו עכבר," חיכה לעברה תקנה, "את צריכה עזרה?"

"לא, תודה."

"טוב, אז יוכי ואני הולכות להביא את הקטנות."

"להתראות."

זהבה הוציאה מהמקרר עגבניות מספר ושטפה אותן מתחת לברז. תיקי היא כזו נהדרת, חשבה לעצמה, היא כמעט עורת, ובכל זאת, אף פעם לא מתלוננת. לא נראה לי שהייתי מסגלת להיות כזו במקומה. ויוכי הטובה, לפעמים היא יכולה לשגע פילים, אבל מבפנים היא כל כך אכפתית.

מוישי נכנס אל המטבח כדי לקחת סכום לערוך בו את השלחן. מוישי הזה, חשבה זהבה, עוד לא החלטתי מה יותר משמעותי אצלו, הגאון, או השגעון. איך יכלתי לנחש שדעתו על התפקיד החדש שלי

בְּנֻעֲדַת הַתְּפִירָה וְהַתְּלַבּוּשׁוֹת שֶׁל בֵּית הַסֵּפֶר חִיּוּבִית? הֲרִי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הוּא
יָכוֹל לַעֲשׂוֹת צָחוֹק מִכָּל מְלָה שֶׁאֲנִי מוֹצִיָּאָה מִפִּי.

"לָמָּה אַתָּה בּוֹהָה בִּי כֹךָ?" שָׁאַל אוֹתָהּ מוֹיִשִּׁי, "לָלֶכֶת לְהַחֲלִיף מִכְּנָסִים?"
"אָה, מוֹיִשִּׁי," נִזְכְּרָה זָהָבָה לִפְתָּע בְּדַבְר־מָה, "מָה רָצִיתָ אֵתָּה לְסַפֵּר
לְאַמָּא?"

פָּנָיו שֶׁל מוֹיִשִּׁי הוֹאָרוּ בֶּן רָגַע. "בְּמִרְכָּז 'עֵץ הַתְּבוּנָה' יֵשׁ תַּעֲרוּכַת חוּגִים,"
הוּא סִפֵּר, "כָּל אֶחָד בַּחוּג שָׁלָנוּ לְאַלְקָטְרוֹנִיקָה וּלְמַחְשָׁבִים יָכוֹל לִבְנוֹת
אִיזֶשֶׁהוּ מִכְשִׁיר וּלְהַצִּיג אוֹתוֹ בַּתַּעֲרוּכָה. לִי יֵשׁ רַעֲיוֹן נִפְלָא לְמִשְׁחָק
אַלְקָטְרוֹנִי, כְּמוֹ טֵטְרִיס, שֶׁיָּכוֹל לַעֲזֹר גַּם לְלַמּוּדִים. הֶעֱקָרוֹן שֶׁל הַמִּשְׁחָק
הוּא... " שְׁנֵיהֶם קָפְאוּ עַל מְקוֹמָם לְמִשְׁמַע הַקּוֹלוֹת הַמְּשֻׁנָּים שֶׁהִגִּיעוּ
מִחִלּוֹן הַמִּטְבָּח.

"חֲזָקִי!" צָעָקוּ שְׁנֵיהֶם. סָמְכוּ עַל חֲזָקִי הַגָּמִישׁ וְהַפְּעִלְתָּן שֶׁיַּחֲשֹׁב לְטִפְס
עַל חִלּוֹן הַמִּטְבָּח מִבְּחוּץ.

חֲזָקִי בֶּן הַשְּׂמוּנָה נֹפֵף לָהֶם בִּידוֹ וְנִעְלָם. הוּא הוֹפִיעַ תּוֹךְ שְׁנֵיאוֹת אֶחָדוֹת
בְּפֶתַח הַמִּטְבָּח, טוֹרַק אֶת הַדֵּלֶת אַחֲרָיו. הַכֶּפֶה שָׁלוֹ תְּלוּיָה בְּזוּיַת מִשְׁנֶה
בְּצַד אֶחָד שֶׁל רֹאשׁוֹ, שָׁעָרוּ הַמִּתְלַתֵּל סְתוּר וְלַח מִזְעָה, לְחִיּוֹ סְמוּקוֹת
מִהָרוֹחַ הַצּוֹלֶפֶת בַּחוּץ. "אֵיפֹה אִמָּא?" הִיָּתָה שֶׁאַלְתּוֹ הָרֹאשׁוֹנָה וְהִיחִידָה.
"שֶׁאַלָּה גְדוֹלָה שֶׁאַלְתָּ, בְּנִי," הִשִּׁיב מוֹיִשִּׁי בְּלִשׁוֹנוֹ הַסִּפְרוּתִית.
"הִיא תֵּאָחֵר הַיּוֹם," דִּוָּחָה זָהָבָה.

"אָה," חֲזָקִי נִרְאָה הָיָה מְאֻכָּזֵב, "טוֹב, הִיא בְּטִחַ תִּגְיַע עוֹד מְעֻט." הוּא
נָגַשׁ אֶל הַמְּקַרֵּר וְהוֹצִיא מִמֶּגֶרֶת הַפְּרוֹת תַּפּוּחַ יֶרֶק־קֶאֱדָם, בֶּרֶךְ עָלָיו,
נָגַס בּוֹ וְיָצָא מִהַמִּטְבָּח.

תַּקְוָה וְיוֹכִי חֲזָרוּ כְּשֶׁשָּׁרְהִילָה וְאַהוּבִי עַל גִּבִּיהֶן.

"לָמָּה אַתָּן נוֹשָׂאוֹת אוֹתָן?" שֶׁאַלָּה זָהָבָה.

"שִׁכְחָנוּ אֶת הָעֲגֻלָּה שֶׁל אַהוּבִי, וְלֹא הָיָה לָנוּ חֶשֶׁק לְחַזֵּר הַבִּיָּתָה לְקַחַת

אוֹתָהּ, " הוֹדָתָה יוֹכִי, " אֶז לָקַחְנוּ אוֹתָהּ בְּיָדִים, וְגַם שָׂרָה לֵיה רָצְתָה!"
 אֶהוּבִי הִתְיַנְקַת פְּקָחָה אֶת עֵינֶיהָ הַגְדוֹלוֹת וְהַעֲגָלוֹת וְצָחָקָה בְּקוֹל.
 "עֲפָנוּ בְּרוּחֵי!" קָרָאָה שָׂרָה לֵיה בֵּת הַשְּׁלֵשׁ וְקִפְצָה עַל גִּבָּהּ שֶׁל אַחוֹתָהּ,
 כְּשֶׁתִּלְתְּלֶיהָ הַזְהוּבִים מְקַפְצִים בִּיחַד אֶתָּה.

"אֵי, אֵי, אֵי, " צָעָקָה יוֹכִי וְהוֹרִידָה אֶת אַחוֹתָהּ בַּעֲדֵינוֹת אֶל הָרִצְפָּה.
 "אִמָּא עוֹד לֹא חֲזָרָה?" שָׁאַלָה.

"אִמָּא עוֹד לֹא חֲזָרָה, " הִשִּׁיבָה זָהָבָה.

דָּנִי בֶן הַחֲמִשׁ הִגִּיעַ זְמַן מָה אַחֵר כֶּךָ, אֲבָל אִמָּא עוֹד לֹא חֲזָרָה. יְלָדֵי
 קִיסָר הִכִּינוּ אֶת שְׁעוּרֵי הַבֵּית שְׁלֵהֶם, חֲזְרוּ עַל הַחֲמֹר וְשִׁחְקוֹ בְּשָׁקֵט שֶׁלֹּא
 הָיָה אֲפִינִי לָהֶם.

אֲבֹא, הָרַב קִיסָר, נִכְנָס הַבֵּיתָה בְּדִיוֹק בְּזִמּוֹ, אֲבָל אִמָּא עוֹד לֹא חֲזָרָה.
 "אֲבֹא, מָה קוֹרָה לְאִמָּא שֶׁהִיא מִתְעַכֶּבֶת זְמַן רַב כֶּךָ?" שָׁאַלָה בְּרָכָה,
 כְּשֶׁהִיא נוֹטֶלֶת אֶת מַעֲלֹו שֶׁל אָבִיהָ וְתוֹלָה אוֹתוֹ בְּאֶרֶץ.

"כֹּן, בְּאַמֶּת, " קָרָא דָּנִי בְּדֹאגָה. "אִם הִיא לֹא תִזְדָּרֵז, הִיא לֹא תִגִּיעַ בְּזִמּוֹ
 לְאַרוּחַת הָעָרֶב, וְלֹא יִשָּׂאָר לָהּ אֶכָּל."

אֲבֹא קִיסָר צָחַק אֶת צָחוֹקוֹ הָעֵמֶק וְחִיוִּכּוֹ הַצִּיץ מִתוֹךְ זָקְנוֹ הַמָּלֵא.
 "אִמָּא כְּנִרָאָה תֵּאֱחָר, בְּאַמֶּת, לְאַרוּחַת הָעָרֶב, " הוּא אָמַר וְדָגְדָּג אֶת
 סִנְטָרוֹ שֶׁל בְּנוֹ הַקָּטָן, "הִיא בִקְשָׁה שֶׁתִּחִיל בְּלַעֲדֶיהָ. אֲנַחְנוּ נִדְּאָג שָׁכֵן
 יִשָּׂאָר לָהּ אֶכָּל. מָה דַּעֲתָדִי?" אֲבֹא קִיסָר הוֹבִיל אֶת דָּנִי לַחֲדָר הָאֶכָּל
 וְקָרָא לְעֶבֶר הַמִּטְבָּח: "הָאַרוּחָה כְּבֵר מוֹכְנָה?"

יוֹכִי הוֹפִיעָה בְּפֶתַח הַמִּטְבָּח וְהִשִּׁיבָה: "כֹּן, " וּבְאוֹתָהּ נִשְׁימָה הוֹסִיפָה:
 "אֲבָל מָה עִם אִמָּא?"

"בְּאַמֶּת, אֵיפֹה אִמָּא?" הִתְעוֹרְרוּ עוֹד קוֹלוֹת לְשָׂאֵל.

עֵינָיו שֶׁל אֲבֹא קִיסָר נִצְצוּ בְּמִשׁוּבָה. "אוֹלִי... אוֹלִי הִיא יִצְאָה לְפִגְיִשָּׁה
 עִם חֲבֵרָה עַל כּוֹס קָפָה וְעוֹגָה?"

"הוי, אבא, גנחו הילדים.

"מה פתאום? אמא בחיים לא עשתה כזה דבר, יצאה דינה להגנת אמא.

"אתם יודעים מה, הציע אבא כדי להרגיע את הרוחות שהחלו לסער, 'בואו נטל ידים ונשב אל השלחן. אולי התעלומה המסתורית שלנו תפתר עד אז.' ובכך, הוא פנה אל המטבח.

"תעלומה זה כמו תעלומת הבית המוזר שהייתה לנו? שאל דני בחשש-מה.

"אבא התכוון לאמא, ידע אותו חזקי.

"אז זה אומר שאמא נעלמה, כמו שאז אתה ותקנה ויוכי נעלמתם?" רמת החשש בקולו של דני הקטן עלתה.

"לא, לא, בכלל לא, אל תדאג. אמא כבר צריכה לחזור. תעלומה זה כשקורה משהו שאנחנו לא יודעים להסביר אותו. אבל נראה לי שרק אנחנו לא יודעים איפה אמא. אבא יודע. הוא בכלל לא נראה מדאג." וחזקי לקח את ידו של דני ויחד הלכו גם הם אל המטבח.

לאחר שהמשפחה התישבה אל השלחן והאכל הגש, נסו הילדים שוב להוציא מאביהם היכן אמא ומה מעשיה, אך אבא קיסר נותר במסתוריותו ולא אמר דבר.

"עוד מעט תגלו, הוא אמר ופנה מיד אל מוישי, נחוש בהחלטות לשנות את נושא השיחה: "מה חדש, מוישי?"

"במרכו 'עץ התבונה' עומדת להפתח תערוכת חוגים. המדריך בחוג שלנו, שלי ושל חזקי, לאלקטרוניקה ולמחשבים, מעידד את כלם לבנות מכשירים ולהציג עבודות בתערוכה, דווח לו מוישי.

עיניו של אבא קיסר אורו. על אף עסוקיו התורניים הרבים וסדר יומו

הַעֲמוּס, הָיָה לוֹ יָדַע טְכָנִי נֶרְחָב, וְהוּא הָיָה מְסַגֵּל לְתִקְוָן כְּמַעֲט כָּל חֶפֶץ
וּמִכְשִׁיר חֲשָׁמְלִי בְּבִית.

"כָּבֵר יֵשׁ לָךְ תְּכִנּוּיּוֹת לְמִשְׁהוּ?" הוּא שָׁאַל.

"יֵשׁ לִי רַעִיוֹן נִפְלֵא לְמִשְׁחָק אֱלֻקְטְרוֹנִי מְשַׁעֲשֵׁעַ וְחוֹנוּכִי כְּאַחַד. הַכֹּל כָּבֵר
כְּמַעֲט מִתְכַּנֵּן, אֲנִי צְרִיךְ רַק שְׁאֲשֵׁי יַעֲזֹר לִי בְּכַמָּה פְּרָטִים. כָּבֵר דְּבִרְתִּי
אֵתוֹ עַל זֶה. אֲנִי בָטוּחַ שֶׁכָּל שְׁאֵר הַיְלָדִים יַעֲשׂוּ דְּבָרִים רְגִילִים – שְׂלֻטִּים
מוֹאָרִים, מִכְשִׁירֵי קֶשֶׁר, זְמֻזְמִים. אֲנִי בָטוּחַ שֶׁהַמִּשְׁחָק שְׁלִי יִהְיֶה
הָאֵטְרֻקְצִיָּה שֶׁל הַתַּעֲרוּכָה."

"אֵל תִּתְחִיל לִבְנוֹת אֶת הַלּוּל כְּשֶׁבִקְשִׁי יֵשׁ לָךְ בֵּיצִים," הִזְהִירָה אוֹתוֹ
יוֹכִי.

"מָה, יִהְיֶה לָנוּ לוּל עִם תִּרְנַגּוּלוֹת וְאַפְרוּחִים?" הִתְלַהֵב דָּנִי.

אַחִיו וְאַחִיוֹתָיו צָחֲקוּ, וְדָנִי תָּלַה עֵינָיו גְּדוּלוֹת וּמַעֲט מִבְּלָבָלוֹת בְּאַבּוֹ,
מִצִּפָּה לְהִסְבֵּר.

"לֹא, חֲמוּד, לֹא," חִיָּךְ אָבֹא קִיסָר. "יוֹכִי נִזְכָּרָה בְּסַפּוֹר נְחֻמָּד. אֵתָּה
יודֵעַ, דָּנִי, פֶּעַם הָיְתָה יְלָדָה, שָׁגְרָה בְּכֶפֶר. אִמָּא שָׁלָה שְׁלַחָה אוֹתָהּ לְקִנּוֹת
בֵּיצִים. הַיְלָדָה קָנְתָה וְהִנִּיחָה אֶת הַבֵּיצִים בַּסֵּל. בְּדֶרֶךְ הַבֵּיתָה הַחֲלָה
לְחֹשֶׁב שֶׁחֶבֶל לְאָכֹל אֶת כָּל הַבֵּיצִים. אִפְשָׁר לְקִנּוֹת תִּרְנַגְלָת אַחַת,
וְהַתִּרְנַגְלָת תִּדְגֹּר עַל חֶלֶק מִהַבֵּיצִים, וּמִהַבֵּיצִים שֶׁעָלִיָּהּ תִּדְגֹּר הַתִּרְנַגְלָת
יִבְקְעוּ אֶפְרוּחִים, וְהָאֶפְרוּחִים יִגְדְּלוּ לְתִרְנַגּוּלוֹת שֶׁיִּטִּילוּ עוֹד בֵּיצִים וְגַם
עָלֶיהָ יִדְגְּרוּ, וְשׁוֹב יִבְקְעוּ אֶפְרוּחִים שֶׁיִּטִּילוּ עוֹד בֵּיצִים וְיִדְגְּרוּ עָלֶיהָ,
וְשׁוֹב יִבְקְעוּ אֶפְרוּחִים וְכֵן הִלָּאָה וְכֵן הִלָּאָה, עַד שִׁיְהִיָּה לָהֶם לוּל עֵנֶק שֶׁל
תִּרְנַגּוּלוֹת, וְהִיא כָּבֵר רָאָתָה אֶת הַתִּרְנַגּוּלוֹת בְּדַמְיוֹנוֹת שְׁלָה וְהַתְחִילָה
לְסַפֵּר אוֹתָן. אָבֵל הָיְתָה שְׂקוּעָה כָּל כָּךְ בְּמַחְשְׁבוֹת, שֶׁלֹּא שָׁמָּה לֵב
שְׁעוּמָדָת בְּדֶרֶכָּה אָבֹו, וְהִיא מַעֲדָה עָלֶיהָ וְנִפְלָה, וְאֵתָּה נִפֵּל גַּם הַסֵּל. מִכָּל

הביצים שהיו לה ומכל הדמיונות שהיו לה על הביצים לא נותר דבר.
 וזה – רק משל. מוסר ההשכל שלומדים מהמשל הזה הוא... מי יודע?
 "יוכי התכונה להגיד לי שלא אתכנן את ההצלחות כשבקשי התחלתי
 לעבד," השלים מוישי ופנה מיד אל אחותו: "באמת, יוכי, איך את
 יכולה להשוות זמזם פשוט למשחק אלקטרוני חנוכי?"
 "אתה לא הגאון היחידי פה בבית!" החזירה לו יוכי מיד.

"יוכי!" הזהיר אביה.

"יש לו סתם גישה סנובית כזו ש..." יוכי הפסיקה את דבריה באמצע
 המשפט למראה מבטו היציב והחזק של אביה.
 "זה נשמע מעניין מאד, מוישי. אנחנו מקוים שבעזרת השם יצליח לך
 כפי שאתה רוצה," אמר אבא קיסר.
 ובדיוק אז נכנסה אמא הביתה.
 "אמא!" קראו כל הילדים בבת אחת.

"לאן הלכת?"

"הוי, אמא, אין לך משג מה היה בועדת תפירה ותלבושות!"

"לקח לך המון זמן!"

"יש לי רעיון נפלא לתערוכת החוגים..."

"למה הגעת רק עכשיו?"

"מה קורה? אבא לא מוכן לגלות לנו!"

אבא קיסר קם על רגליו. "שקט בבקשה! הניחו לאמא לטל ידים
 ולשבת אל השלחן לפני הכל. תנו לה לנשם רגע, ואז תוכלו להשמיע את
 עצמכם."

"הוי, אמא, סליחה."

"הִנֵּה, אִמָּא, שָׁבִי!"

"לֵהֲבִיא לָךְ שְׁתִּיָּה, אִמָּא?"

"אַתָּ בָּטַח רַעְבָּה מְאֹד, " אָמְרָה בְּרָכָה וְהַחֲלָה לְמַלֵּא צִלְחַת עֶבּוֹר אִמָּה.

"שִׁשְׁשִׁי" קָרָא דָּנִי בְּקוֹל.

אִמָּא קִיסַר הִתְיַשְׁבָּה בְּמִקוֹמָה וְסִקְרָה בְּגָאָה אֶת הַחֲבוּרָה הַתּוֹסֶסֶת שָׁלָה. אוֹלֵי יֵשׁ מִי שְׂיֵאמַר שֶׁהֵם עוֹשִׂים הַמּוֹן רַעַשׁ, אָבֵל כִּמָּה נַחַת הֵם מְסַבִּים לָהּ, בְּרוּךְ הַשֵּׁם. יְלָדֶיהָ הִמְתִּינוּ שְׂתֵאכֵל וּבִינָתִים בָּלְמוּ אֶת סִקְרָנוֹתֶם הַגּוֹאֵה.

אַחֲרֵי דַקּוֹת מְסַפֵּר הִיא פָּנְתָה אֶל בַּעֲלָהּ וְשָׁאַלָה אוֹתוֹ אִם הוּא רוֹצֵה לְסַפֵּר אֶת הַחֲדָשׁוֹת.

"אֵלֶּה הַחֲדָשׁוֹת שֶׁלָּךְ, סִפְרִי אֵת, " אָמַר אָבֶא קִיסַר וּבִתְנוּעָה רַחֲבָה נָתַן לְאִשְׁתּוֹ אֶת רְשׁוֹת הַדְּבוּר.

"וּבִכּוֹ, " פָּתְחָה אִמָּא וְאָמְרָה, סוֹקֶרֶת אֶת יָם הַפְּרָצוּפִים הַסִּקְרָנִיִּים שֶׁהִמְתִּין לְמוֹצָא פִּיהָ, "כִּלְכֵּם, יְלָדִים, יוֹדְעִים שְׁאֵנִי עוֹבְדָת בְּתוֹר מְאִירָת סִפְרִים, בְּלִי לִהְיוֹת קְשׁוּרָה לְשׁוּם מְקוֹם בְּמִיחָד. לְפַעֲמִים אֲנִי מְקַבֶּלֶת עֲבוּדוֹת מִכִּמָּה מְקוֹמוֹת שׁוֹנִים בַּעֲת וּבַעֲוֹנָה אַחַת, וְלְפַעֲמִים יוֹצֵא שְׁאִין לִי בְּכָלֹל סִפְרִים לְאִיר. הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תִּמְיֵד דּוֹאֵג שְׂיִהְיָה לָנוּ דִּי וְהוֹתֵר לְצָרְכִים שְׁלָנוּ, וּבְרוּךְ הַשֵּׁם אֲנַחְנוּ מְצַלִּיחִים לְהִסְתַּדֵּר עִם מָה שֵׁשׁ, רַק שְׁאַחֲרֵי סוּפַת הַטּוֹרְנָדוּ..."

"הוּי, אֵל תִּזְכִּירִי לָנוּ אֶת זֶה, " גָּנְחָה יוֹכִי בַּחֲלָחֶלֶה. מִיָּד עָלוּ וְצָפוּ בְּמַחָה זְכָרוֹנוֹת מְאוּתָה שֶׁבַת אֲרָכָה וְקִשָּׁה, שֶׁבָּה הָיוּ שֵׁשׁ הַבָּנוֹת הַגְּדוֹלוֹת לְמִשְׁפַּחַת קִיסַר בְּיַחַד עִם עוֹד שֶׁבַע מִחֲבֵרוֹתֶיהֶן לְלִמּוּדִים לְכוּדוֹת בְּסוּפָה הַנּוֹרְאִית.

עוֹד קוֹלוֹת הַחֲלוּ לַעֲלוֹת מֵעֶבְרָן שֶׁל בָּנוֹת הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁהָיוּ שֹׁתֵפוֹת בַּחֲנוּיָה עֲזָה זֹ, אוֹלָם אֲבִיהֶן הַשְׁתִּיק אוֹתָן בְּקוֹל שִׁקֵּט.

"אז כמו שאתם יודעים," המשיכה אמא קיסר, "עקב הסופה נזקק הבית שלנו לתקונים ולשפוצים במקומות רבים, הן בגלל חדירת המים והן בגלל ההרס שנגרם כתוצאה מנפילת העצים. לפיכך, ההוצאות שלנו צפויות לגדל מאוד בתקופה הקרובה. תוך כדי שאני מחפשת עבודות חדשות, התקשרתי גם לחברה שאתה למדתי בסמינר בבולטימור. כבר עשיתי בעבודה כמה עבודות בעבר. היא פתחה הוצאת ספרים בשם 'הוצאת חיש'."

"לשרה'לה יש ספר של ההוצאה הזו!" נזכרה דינה.

"זה הספר שאמא ציירה בעבורם," ידעה רבקה את כלם.

"נכון," אשרה אמא קיסר. "אז אתם בודאי יכולים לשער לעצמכם כמה הייתי מפתעת באשר גליתי שהיא עברה לגור כאן, בבלומטאון!" "ויש לה עבודה בשבילך, אמא?" שאלה ברכה.

"יש לה בהחלט עבודה בשבילי, ולא עבודה מזדמנת, אלא עבודה קבועה אצלם בהוצאה. היא הציעה לי להיות מנהלת מחלקת העצוב שלהם!" חיכה אמא קיסר והביטה סביב בבני משפחתה, מצפה לתגובותיהם.

"כמה שעות תצטרכי לעבד?" התענין מוישי בחשדנות מסימת.

"מה זה משנה כמה שעות?" הגיבה זקבה למולו. "איזו הזדמנות נפלאה!"

"במסגרת התפקיד הזה אהיה אחראית על כל מה שנוגע לעמוד, לעצוב עטיפות ולאיורי הספרים. למעשה אני לא צמודה לאף אחד ואני לא צריכה..."

"אבל כמה שעות תצטרכי לעבד?" חזר מוישי על שאלתו.

"ומי ישמור עלינו?" שאל דני.

הַבַּעֲת פָּנָיו הַמְדַּאָּגָת שֶׁל דָּנִי "הוֹרִידָה" אֶת אִמָּא בַּחֲזָרָה לַמְצִיאוֹת. "אֵל תִּדְאָג, חֲמוּדִי, אֲנִי לֹא נוֹסַעַת לְשׁוּם מְקוֹם רְחוֹק, אֲנִי רַק מִתְחִילָה לַעֲבֹד."

"נִעְרָךְ רְשִׁימַת תַּפְקִידִים חֲדָשָׁה כְּדֵי לֹאפְשֵׁר לְכֻלָּם לַעֲזֹר בִּבֵּית," אָמַר אָבִא קִיסָר.

"אֲפֹלוּ אָבִא מוֹכֵן לַעֲזֹר," הִתְנַאֲתָה אִמָּא קִיסָר.

"אֲפֹלוּ אָבִא? מִשָּׁנָה!" הִבִּיעַ חֲזָקִי אֶת תְּמִיּהוּתוֹ.

"שֶׁקֶט, חֲזָקִי!" הִשְׁתִּיקָה אוֹתוֹ דִּינָה.

"כִּלְנֵנוּ נִצְטָרָךְ לְהִשְׁקִיעַ קֶצֶת יוֹתֵר מֵאֲמֵץ, אָבֵל נִרְאָה לִי שֶׁלֹּא כְּדֹאִי לְהַחֲמִיץ אֶת הַהֲזָדְמָנוֹת הַזֵּה. אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁמִּשְׁפַּחַת קִיסָר תִּתְנַגֵּס לַעֲזָרָה וְתַעֲמֹד בְּמִשְׁמִימָה," חִנֵּךְ אֱלִיהֶם אָבִא קִיסָר בְּעִידוּד.

"כִּמָּה שָׁעוֹת תַּעֲבֹדִי?" חֲזַר מוֹיִשִּׁי עַל שְׁאֵלָתוֹ בְּשָׁלִישִׁית.

אִמָּא קִיסָר נֶאֱנַחָה. "הָאִמָּה הִיא שֶׁהִתְחַלָּה תַּהֲיָה קֶצֶת קָשָׁה. אֲנִי מְקוּוֹה שֶׁתוֹךְ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים יִתְחִילוּ הָעֲנִינִים לָרוֹם בְּלִי מֵאֲמָצִים מִיְּחָדִים, כֵּן אוֹכֵל לַעֲבֹד פְּחוֹת שָׁעוֹת."

מוֹיִשִּׁי עָדִין לֹא קִבֵּל תְּשׁוּבָה בְּרוּרָה לְשְׁאֵלָתוֹ, לְפִיכֵךְ חֲזַר וְשָׁאַל: "וְעַד אָז?"

"עַד אָז אֶצְטָרָךְ לַעֲבֹד מִשְׁמוּנָה בְּבִקָּר עַד חֲמֵשׁ אַחֵר הַצָּהֳרַיִם, בְּלִי יָמִי שָׁשִׁי."

"אָהָה."

"אָז מָה אַתֶּם אוֹמְרִים? נִכוֹן שֶׁאֲנַחְנוּ גָּאִים בְּאִמָּא שְׁלֵנוּ?" שָׁאַל אָבִא קִיסָר אֶת הַיְלָדִים. "הֵרִי אַתֶּם יוֹדְעִים שֶׁמַּעֲטוֹת הַנָּשִׁים שֶׁהָיוּ מְסֻגָּלוֹת לְקַחַת עַל עֲצָמָן תַּפְקִיד אַחֲרָאִי שְׂכָזָה."

הַיְלָדִים אָכֵן הִבִּיעוּ אֶת הַתְּלַהּבוּתָם וְהַפְּצִיצוּ אֶת אִמָּם בְּשְׁאֵלוֹת. וְעַדִּין, יַחַד עִם הַהִתְלַהּבוּת, הִיָּתָה בְּאֹוִיר מִדָּה מְסִימַת שֶׁל אֵי נוֹחוֹת. אִמָּא

עוֹבְדָת? לְהַשְׁקִיעַ יוֹתֵר מֵאֲמֹץ? לֹא הָיָה צָרִיךְ הַרְבֵּה כַּדִּי לְהִבִּין שֶׁהַכֹּל
בְּבֵית מְשֻׁפָּחַת קִיסָר הוֹלֵךְ לְהַשְׁתַּנּוֹת בְּזִמְן הַקָּרוֹב. וְהֵם לֹא הָיוּ בְּטוֹחִים
כָּלֵל וְכָלֵל שֶׁהַשָּׁנוּי הַזֶּה יִמָּצֵא חוץ בְּעֵינֵיהֶם.

לדינה את רשות הדבור, ודינה, סמוקה ונרגשות, החלה לספר במהירות רבה.

"טוב, אז הגענו, וזהבה פתחה את הדלת..."
 "לא נכון, לא פתחתי," אמרה זהבה במחאה.
 "אני מתכוננת לזלטה/זהבה," הסבירה דינה.

"למען הסדר הטוב, בואו נקרא לזלטה זלטה," הציע אבא קיסר.
 "בסדר," הסכימה דינה. "אז זלטה פתחה את הדלת, ואיף שהיא הייתה מפתעת לראות אותנו!" דינה הפסיקה לרגע והמשיכה בטון רציני:
 "היא נראתה כאלו בכתה..." הילדים זעו על מקומותיהם באי נוחות.
 "בכל אופן, היא הזמינה אותנו להכנס ונכנסנו, אבל אפלו לא הורדנו את המעילים לפני שהתנצלנו. היא מאד התרגשה, ונראה לי שהיא שוב עמדה לבכות. ואז היא הוציאה אה... איף קוראים לדבר הזה, תיקי?"
 "סמובר," אמרה תקנה.

"היא הוציאה סמובר, שזה מחם גדול ומקשט עם ברוז, והכינה תה חזק מאד, והראתה לנו איף שותים אותו דרך קבית סכר שמוצצים בפה. כך שותים האנשים ברוסיה תה."

"חזקי כמעט נחנק, ויצא לו תה מהאף," ספר דני בהתרגשות.
 "דני," אמר חזקי בשקט, "אל תפריע."

"אז דברנו הרבה, וזלטה ספרה לנו על החיים ברוסיה," המשיכה דינה.
 "ואז היא שאלה אותנו איזה אכל אוהבים לאכל באמריקה, והבטיחה שתנסה להכין אכל יותר אמריקאי."

"הצעתי לעזר לה בהתחלה ולהביא לה מתכונים," אמרה ברכה.
 "מאד התפעלתי ממנה שאמרה את זה," הוסיפה תקנה. "זה מראה איזה כח נתינה גדול יש לה." ילדי קיסר האחרים הסכימו עם תקנה בכל לבם.

"וְאִמָּא, " אָמְרָה זָהְבָה בְּעֵינֶיךָ נֹצְצוֹת. "מִצָּאתִי עֲבוּדָה לְוַעֲדַת הַתְּפִירָה. אֲנַחְנוּ נַעֲצֵב מִחֲדָשׁ אֶת דִּירְתָהּ שֶׁל זֶלְטָה!"

"אֵתָּן בְּטוּחוֹת שֶׁהִיא מְעַנִּינָתִי?" שָׁאַלָה אִמָּא קִיסָר בְּהִפְתָּעָה.

"הוּי, אִמָּא, " קָרָאָה זָהְבָה. "הִיא גָרָה בְּדִירָה קִטְנִטְנִת וּמִקְסִימָה, אָבֵל כָּל הָרְהִיטִים בָּהּ יִשְׁנִים. אֵין לָהּ וִילּוֹנוֹת, וְכָל רִפּוּדֵי הַכְּסָאוֹת קְרוּעִים. כְּשֶׁהֲצַעֲתִי לָהּ אֶת הָרַעֲיוֹן, שָׁמַחָה מְאֹד. "זָהְבָה חֲשָׁבָה לָרַגַע. "הִיא בְּעֵצָם עוֹשָׂה לָנוּ טוֹבָה, אִם אֶת מְבִינָה לְמָה אֲנִי מִתְּכַוֵּנָת. "

"אֲנִי מְבִינָה, " אָמְרָה אִמָּא.

"לִפִּי!" סִבֵּם אָבָא קִיסָר בְּחִיוּךְ חֵם. "אֲנַחְנוּ גָּאִים בָּכֶם מְאֹד, נָכוֹן, אִמָּא?"

"כֵּן, " אָמְרָה אִמָּא בְּקוֹל מְלֵא הַעֲרָכָה. "אֲנַחְנוּ גָּאִים בָּכֶם מְאֹד, כִּי זֶה דָּבָר גָּדוֹל לְהִיּוֹת מְסַגְלִים לְבִקֵּשׁ סְלִיחָה. "

"לְמַקְרָה שְׂדָאָגָת, אִמָּא, " אָמְרָה בְּרָכָה, "זֶלְטָה מַגִּיעָה מִחָר, כִּדְּ שֶׁלֹּא תִצְטָרְכִי לְאַחֵר לַעֲבוּדָה וְלֹא שׁוֹם דְּבָר. "

"תוֹדָה, בְּרָכָה, אָבֵל אֲנִי רוֹצָה לְהוֹדִיעַ לָכֶם מִשְׁהוּ. "

לְהוֹדִיעַ מִשְׁהוּ? מַה זֶה יָכוֹל לְהִיּוֹת? שָׁאַלוּ כָּל הַיְלָדִים אֶת עֲצָמָם.

"אֲזִי כָכָה. בְּזִמְן שֶׁלֹּא הֵייתֶם כָּאֵן, יְלָדִים, חֲשַׁבְתִּי קֶצֶת, " סִפְּרָה לָהֶם אִמָּם. "וְהִגַּעְתִּי לְמִסְקָנָה שֶׁהִתְגַּעְגַּעְתִּי אֲלֵיכֶם מְאֹד, וְשָׁאֲנַחְנוּ זְקוּקִים זֶה לָזֶה הִרְבֵּה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁחֲשַׁבְתִּי קֶדֶם. רָאִיתִי שֶׁחֲמִצְתִּי הִרְבֵּה דְּבָרִים חֲשׂוֹבִים שֶׁהִתְרַחֲשׁוּ כָּאֵן בְּבֵית לְאַחֲרוֹנָה, וּבְנוֹסָף, נִזְכַּרְתִּי שְׂאִכּוּזְבִּיתִי אֶתְכֶם פַּעַם-פַּעַמִּים. אֲנִי לֹא חוֹשֶׁבֶת שֶׁכִּדְּ הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ צָרִיכִים לְהִתְנַהֵל. אִי לְכָדְּ וּבִהְתָּאִם לֹאֲתָהּ, הִגַּעְתִּי לְמִסְקָנָה כְּלִשְׁהִי. " הִיא הִבִּיטָה בְּאָבָא.

"בְּעֵצָם, הִגַּעְנוּ לְמִסְקָנָה וּבִעֲקֻבוּתֶיהָ לְהַחֲלָטָה. " הוּא הִנָּחוּ וְחִנְדְּ.

"אֲנִי לֹא יְכוּלָה לַעֲזֹב אֶת הָעֲבוּדָה לְחִלוּטִין כָּרְגַע, אָבֵל הִיּוֹת שְׂרָאִינוּ שְׁאֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהִסְתַּדָּר עִם סְכוּמֵי כֶּסֶף קִטְנִים יוֹתֵר מִשְׁחֲשָׁבָנוּ

בתחלה, החלטנו שאקצץ בשעות העבודה שלי. אהיה במשרד ארבע פעמים בשבוע בשעות הבקר, כשאתם תהיו בבית הספר. את כל שאר השעות אשלים בבית במחשב מיוחד שהמשרד יעביר לכאן. זה אמנם לא יהיה קל מאד, ועדין נצטרך כלנו לשאת בעל ביחד, אבל נראה לי שסדור כזה יתאים לנו יותר כרגע. מה אתם אומרים?"

הילדים הביטו זה בזה כלא מאמינים, ובבת אחת רצו אל אמם וחבקו אותה מכל צד ועבר.

"הוי, אמא, התלהבה דינה, "זה יהיה כל כך טוב לראות אותך שוב בבית."

כאשר הגיע תורה של תיקי לחבק את אמה, אמרה לה בשקט: "אמא, בקשר למחשב שדברת עליו..."

"כן, תיקי?" שאלה אמא קיסר.

"אולי היית יכולה למקם אותו בחדר שעורי הבית שלנו?"

"בחדר שעורי הבית?" תמהה אמא.

"אנחנו לא נפריע לך בכלל," הבטיחה תקוה. "אנחנו רק רוצים שתהיי קרובה אלינו."

"למה לא, שושנה?" שאל אבא קיסר.

"למה לא?" התרפכה הבעת פניה של אמא קיסר. "למה לא?" היא העניקה לבתה עוד חבוק אחד קטן ואמרה: "בסדר, תיקי. נתקין את המחשב בחדר שעורי הבית, קרוב קרוב אליכם."